

NICOLE BOYLE RØDTNES

ILTJAGT

BOG 1 · OVERLEVELSE

ILLUSTRERET AF TINA BURHOLT

ALEX

Alex er Liams lillesøster. Hun er ansvarlig for deres penge, så Liam ikke spiller dem op. Hendes deformede ansigt gør det svært at finde arbejde. Men Alex er stædig og giver aldrig op.

LIAM

Liam er Alex storebror. Han er hurtig og adræt. Han har tidligere arbejdet som akrobat, inden en ulykke ændrede alt. Liams store svaghed er at gamble. Han er villig til at satse næsten hvad som helst for et bedre liv.

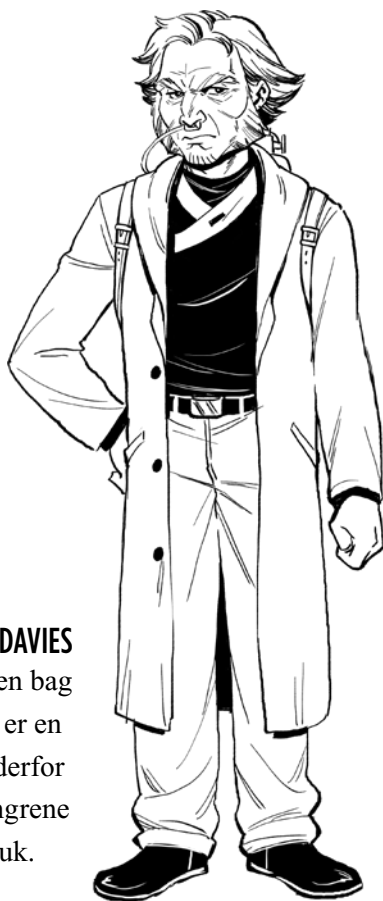

JEFF

Jeff er leder af jobbørsen. Her kan alle, der leder efter arbejde, møde op.

Så bringer Jeff dem sammen med en, der har brug for arbejdskraft.

Til gengæld får han en bid af betalingen.

CHARLES DAVIES

Charles var opfinderen bag iltsystemerne. Han er en anerkendt forsker, og derfor ser folk igennem fingrene med hans druk.

CARLO

Carlo er arving til kasinoet Lykkens Gudinde. Han elsker at fortælle historier. Og også gerne at pynte på dem.

SYLVESTER

Sylvester er Carlos lillebror. De to brødre har været gode venner med Liam og Alex, siden de var børn. Sylvester er mere forsigtig end sin bror og afskyr svindel og løgne.

JACK

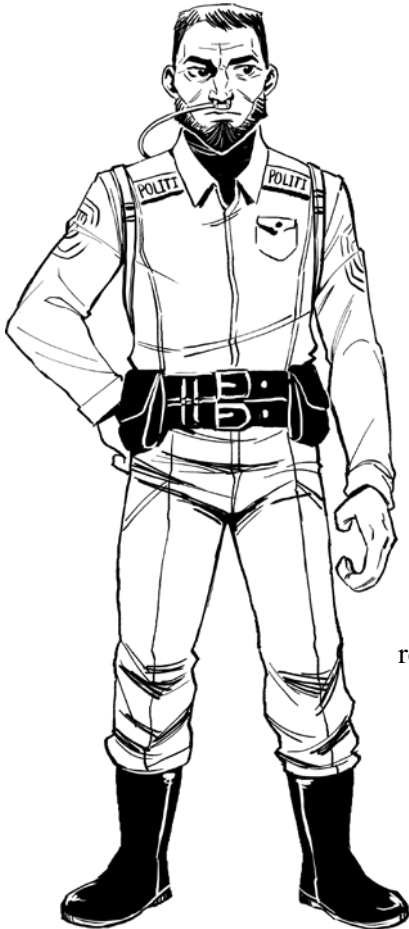
Jack er Carlo og Sylvesters onkel.

Efter deres fars død overtog Jack driften af kasinoet. Han leder kasinoet med hård hånd, og han er alt andet end glad for, at Carlo skal overtage det, når han fylder 18 år.

ETHAN

Ethan er politibetjent. Han holder øje med den kriminelle aktivitet på de lavere niveauer og rekrutterer spioner blandt de fattige.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Kapitel 1: Jobbørsen 17

Kapitel 2: Valg og fravalg 25

Kapitel 3: Lykkens Gudinde 33

Kapitel 4: Manglende betaling 42

Kapitel 5: Lykkemønt 48

Kapitel 6: Desperat 54

Kapitel 7: Reparatør 60

Kapitel 8: Anholdt 68

Kapitel 9: Iltkanaler 74

Kapitel 10: Et tilbud 82

Kapitel 11: Den rette til jobbet **88**

Kapitel 12: Kontrakt **96**

Kapitel 13: Farligt gods **101**

Kapitel 14: Løgne **109**

Kapitel 15: Byrde **119**

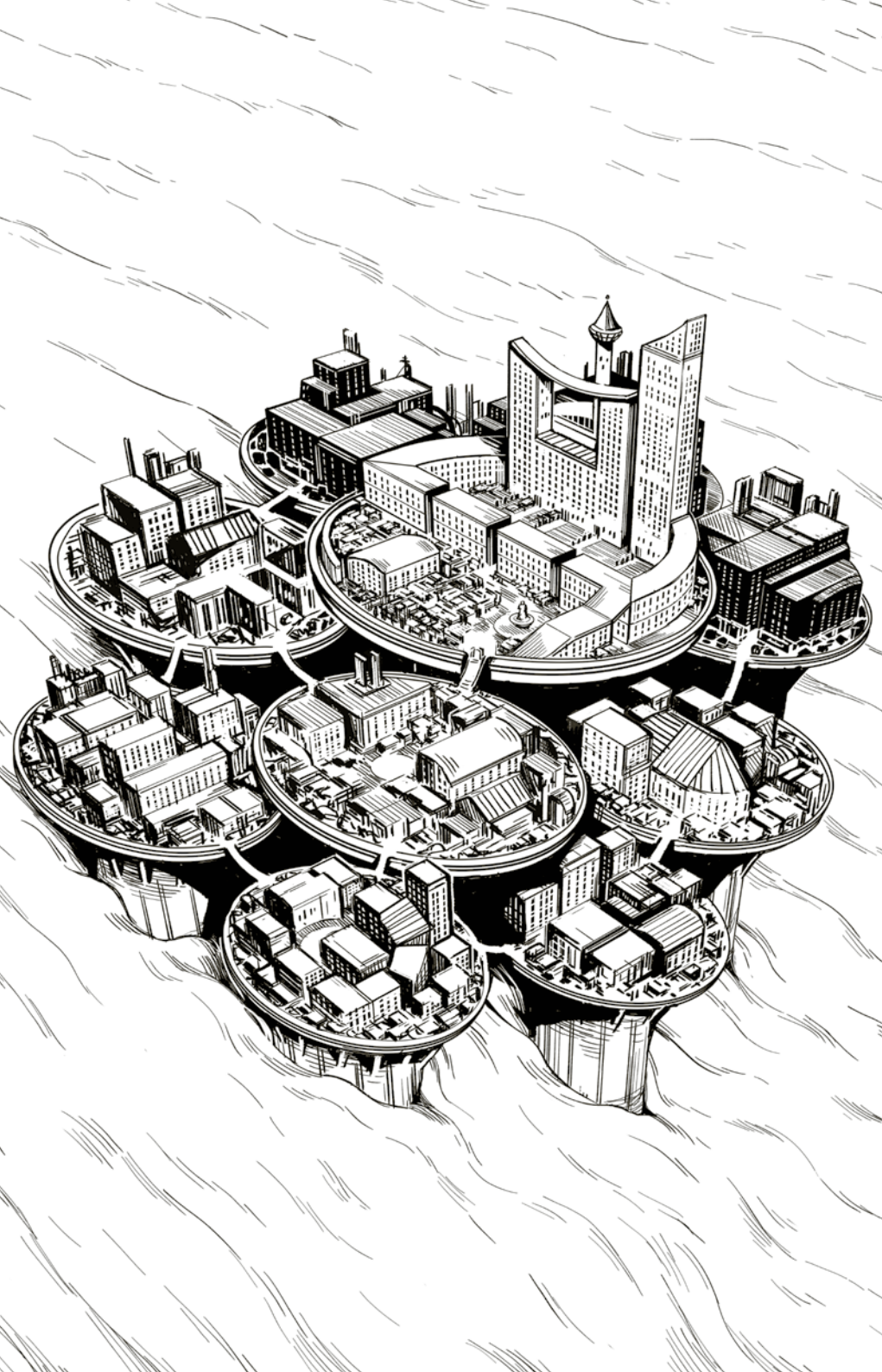
Kapitel 16: Gør noget **126**

Kapitel 17: Oplæring **131**

Kapitel 18: Lejemorderen **140**

Kapitel 19: Forfulgt **147**

Kapitel 20: En ny opgave **155**

For næsten 100 år siden blev jorden, som vi kender den, ødelagt af forurening og stråling. Millioner døde, og kun fem byer formåede at skærme sig ved hjælp af den opfindelse, der blev kendt som sløret.

Man byggede en ny verden oven på den gamle. Her blev sløret fastspændt mellem de gamle højhuse som et net, der skjulte den gamle verden og bremsede strålingen. Og oven på de gamle højhuse blev der bygget platforme.

Man byggede i etager. Jo højere man kom op i niveauerne, jo længere væk var man fra strålingen. Så her bor de rige, mens de fattige er tvunget til at bo helt nede ved sløret. Men alle ved, at jo tættere man er på sløret, jo større risiko er der for at blive ramt af strålesyge.

Sløret holder strålingen nede, men det kan ikke fjerne den helt. Beviset ser man hver dag. Næsten alle fattige er født med stråleskader. Lemmer, der mangler, er deforme eller på anden måde forkerte ...

Og uanset hvor højt eller lavt man bor i den nye verden, så er luften heroppe så iltfattig, at man fra fødslen bærer ilttanke for at overleve.

KAPITEL 1

JOBØRSEN

LIAM FORTÆLLER

”Skynd dig,” råber min søster, Alex, mens vi løber hen over den morgenvåde platform. Langt over os hænger broerne, der fører op til de højere niveauer. De kaster mørke skygger ned over os, som rovfugle, der cirkler om et bytte. Men der er ingen fugle her. For fugle kræver natur. Og natur er der ikke meget af på de lavere niveauer i denne verden. Vi har en lille park, det er alt. Ellers er natur en luksusvare tilegnet de rige.

Alex baner sig elegant ud og ind mellem folk. Vores fødder runger metallisk, mens vi løber. Platformen er lavet af stål ligesom næsten alt andet i den nye verden. Og selvom den er rillet for at sikre bedre fodfæste, er rillerne næsten slidt væk. De fleste tør slet ikke løbe

på platformene, når det har regnet. Men som tidligere akrobater har vi bedre balance end de fleste.

”Hurtigere,” stønner Alex. ”Du ved, hvad der sker, hvis vi kommer for sent!”

Jeg tager et dybt sug fra slangerne i min næse. Ilten suges fra tanken på min ryg, op i næsen og ned i lungerne. Den giver energi, men efterlader også en svag smag af jern. Ikke nok til at skabe bekymring, ikke endnu. Men dog et varsel om, at beholderen løber tør, inden dagen er omme.

Vi krydser en af broerne for at komme op til først plan 4 og derefter plan 5. Det er så højt, man kan komme uden at skulle betale afgift.

Plan 5 er på mange måder byens bankende hjerte. Her ligger handelspladsen, butikkerne og parken, og vigtigst af alt er det her, man kan søge arbejde.

Det foregår i en stor nedlagt lagerhal, som Jeff har købt og lavet om til jobbørs, som han kalder det. Jeff er en høj mand, der tidligere arbejdede som svejser, men som, efter at hans ene arm blev skadet i en ulykke, måtte finde en anden måde at tjene penge på. Og det blev at hjælpe de fattige med at finde jobs hos de rige.

Vi skubber døren til lagerbygningen op. Her er allerede godt fyldt.

”Vi kommer for sent.” Alex ser allerede opgivende ud ved synet af de mange mennesker. Men jeg sender hende et smil. ”Vi skal nok få noget.”

Hun sukker bare.

”Skal vi vædde?” siger jeg.

”Hvad vil du vædde om?” siger hun. ”Vi har jo intet.”

”Vi kan vædde om, hvem der skal betale Gerald denne måned og få skideballen.”

”Aftale,” siger hun.

Gerald er vores udlejer. Og vi skulle have betalt husleje for en uge siden, så selv hvis vi får et godt job i dag, venter der en skideballe af dimensioner, når vi betaler.

Vi giver hånd på aftalen og skilles så ved indgangen til jobbørsen. Drengene og mændene står til den ene side, pigerne og kvinderne til den anden. Der er lange rækker af folk, og fordi vi kommer så sent, er vi henvist til enden af rækken.

Jeg vinker til et par venner, mens jeg søger ned i bunden af hallen. Det er aldrig godt at stå til sidst. De, der leder efter arbejdere, har travlt. De gider sjældent gå hele vejen ned i bunden af rækkerne. De fleste tager bare den første, der ser nogenlunde fornuftig ud.

Og udseendet, det har både Alex og jeg imod os. Især Alex. Som mange fattige er hun født med stråleskader.

Men mens andre er sluppet nådigt med en deform hånd eller fod, så er det Alex' ansigt, der er deformt. Hendes øjne sidder ikke på linje, men skævt, som om nogen har grebet fat i hendes kind og trukket den ene side af ansigtet nedad.

Jeg synes stadig, hun er køn, men det er måske, fordi jeg ved, hvor fantastisk en søster hun er.

Jeg finder mig en plads bagerst. Foran mig står det ene muskelbundet efter det andet. Mine muskler er ikke store og bugnende, men lange og faste. Og selvom jeg ser tynd ud, er jeg stærk. Desværre er det ikke alle, der kan se det. Og det er her, at mit udseende er imod mig, for det er ikke mig, folk hyrer, hvis de skal bruge stærk arbejdskraft.

Mit hjerte hamrer stadig afsted efter løbeturen. Jeg forsøger at få det under kontrol. Jo færre indåndinger, jo mere kan jeg spare på ilten. Jeg tvinger et smil frem. Nu gælder det om at smile og score et job.

Så bliver døren slået op, og Jeff træder ind.

”Godmorgen!” råber han. ”Klokken er syv, og jeg åbner hermed jobbørsen.”

Han lukker den første mand ind. Det er en fra de finere niveauer. Det ses tydeligt på de blanke sko og den tykke jakke. Han kaster et hurtigt blik ud over os og ser næsten allerede skuffet ud.

Efter at have ladet blikket glide ned over de første peger han et par ældre drenge ud. De ser både stærke og rimelig nydelige ud. Så taler han løn med Jeff. Jeff tager ti procent af vores løn for sin service med at skaffe os et job. Det er de vilkår, man siger ja til, når man møder op. Men der er ingen garantier for at få arbejde. Det er altid køberne, der afgør, hvem de vil have, og hvor meget de vil betale.

Den næste mand, der kommer ind, kender vi. Han arbejder oppe på farmen. Der, hvor de opdrætter høns, køer og svin til de rige. Han vælger altid de stærke og også de lidt ældre. Han vil helst have folk på 18 år eller mere. Og jeg er kun 14, og Alex 13. Her har vi ingen chancer. Mens han hurtigt peger en håndfuld ud, er en kvinde kommet ind. Hun går anderledes nøje til værks og går ned langs rækken af kvinder og unge piger. Så beslutter hun sig. Tre unge, kønne piger peges ud. Jeg sukker. Det hele er forudsigeligt. Det er de samme, der bliver valgt hver gang. Indtil de er heldige nok til at få sig et fast job eller en læreplads, så de ikke længere behøver at komme her.

Jo flere der kommer ind, jo mere tynder det ud i rækkerne. Og det er godt. For så har vi en chance. Måske bliver vi taget, når der ikke er andre tilbage.

Og vi siger ja til alt. Eller næsten alt. Den eneste, vi

siger nej til, er Conar. Han bestyrer sløret og rekrutterer arbejdere til det. Hos Conar skal man hjælpe med at reparere skader på sløret. Sløret er lavet af tynde metal fibre, så når der falder skrald eller andre ting ned fra platformene, slår det nogle gange hul på sløret. Og hullerne betyder, at der slipper mere stråling igennem, så de skal lappes hurtigt. Conar har edderkopperobotter, der lapper de små skader, men ved større skader har han brug for mennesker.

Tager man først sådan et job, er ens dage talte. Jeg havde en ven, der én gang sagde ja til Conar, fordi han var desperat. Efter en uge lå han i en kiste. For når man arbejder på sløret, kommer man uhyggelig tæt på den gamle verden og på strålingen. Den usynlige stråling, som ødelægger vores kroppe langsomt og til sidst slår os ihjel. Den eneste grund til, at Conar ikke er død, er den store blydragt, han altid bærer. Men den slags beskyttelse har vi ikke råd til.

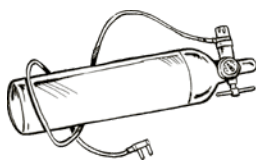
Derfor har Alex og jeg lovet hinanden, at vi aldrig vil arbejde på sløret. Men den slags løfter er lette at give, når man har penge.

Nu er der kun en håndfuld arbejdere tilbage. Tre gamle og slidte mænd og to med deforme hænder, som nok får de fleste til at tøve med at hyre dem. Endelig har jeg en chance.

Men der kommer ikke flere ind ad døren. I stedet tager Jeff ordet.

”Der er ikke flere købere i dag,” siger han. ”Skrid hjem med jer, og kom tilbage i morgen.”

Et suk går igennem os, der er tilbage. Jeg skæver hen mod Alex. Hun bider tænderne sammen. Ingen af os fik noget i dag. Vi er på røven.

KAPITEL 2

VALG OG FRAVALG

ALEX FORTÆLLER

Jeg bander lavmælt, mens vi forlader jobbørsen uden job.

”Det skal nok gå,” siger Liam. ”Vi finder på noget.”

Jeg gruer for, hvad han vil finde på.

Liam har det med at tage chancer. Og det er ikke altid, de ender godt.

Vi går hen i parken. Det er et af de få grønne steder her på de lavere niveauer. På de højere planer har de etableret luksuriøse grønne områder med søer og andet smukt, hvor de rige kan gå rundt og nyde deres liv. Hernede har vi kun denne ene lille park.

”Hvor meget har vi tilbage?” spørger Liam.

Han er ikke god med penge, så det er mig, der holder styr på dem. Jeg ser mig til begge sider, inden jeg

diskret rækker hånden ned i støvlen og fisker den lille pung op.

”Du skal finde et bedre gemmested,” siger Liam. ”De støvler er så slidte, at de snart revner.”

”Jeg har styr på det,” siger jeg bare, selvom jeg ved, at Liam har ret. Jeg har snart lappet de støvler så mange gange, at der er flere syninger end læder. Men lige nu er sko ikke engang i min topfire over ting at bruge penge på. Det er derimod:

1. ilt (for ellers løber vi begge tør, inden dagen er omme)
2. mor (hun burde egentlig være førsteprioritet, men hvis vi dør, så dør hun også)
3. husleje (vi skulle have betalt for snart en uge siden, så nu er det bare et spørgsmål om tid, før Gerald slår døren ind og sælger vores ting!)
4. mad (sidst, vi fik mad, var til frokost i går. Så min mave rumler)

Jeg tæller mønterne i pungen og sukker. Der er ikke nok, slet ikke nok. Vi kan godt få købt ilt nok til i morgen, men derefter bliver det svært.

”Vi er nødt til at vælge,” siger jeg. ”Gerald eller mor.”

”Gerald myrder os, hvis vi ikke betaler,” siger Liam.

”Ja, men mor dør, hvis klinikken ikke får deres penge.” Mor har været indlagt siden en ulykke, der knuste hendes lunger. Det skulle kun have været i kort tid, indtil vi fik råd til at betale for et sæt kunstige lunger. Men vi har ikke kunnet skaffe pengene, så mor ligger bare i respirator og venter. Klinikken sørger for, at hun får ilt. Men kun så længe vi betaler.

Liam gnider sig i panden. ”Okay, klinikken,” siger han. ”Og så venter vi med at tage hjem, til Gerald sover. Og håber, at vores ting stadig er der.”

Jeg nikker. Sådan må det være. Vi kan bedre undvære vores hjem og vores få ejendele end vores mor.

Klinikken ligger ikke så langt fra parken. Dens facade er slidt, men den er stadig blandt de pænere bygninger på plan 5. Vi træder ind. I receptionen er der en stor iltautomat. Her kan man købe ilt, hvis man skal gennemgå en operation, eller hvis man har pårørende, der er indlagt.

En stor plakat forklarer de forskellige ilt niveauer:

10: Premium-ilt. Ilt, som det var inden katastrofen. Det bedste og rene-
ste alternativ. Anbefales til alle slags operationer, idrætsudøvere,
der ønsker toppræstationer, og alle andre, der ønsker det bedste.

9: 5 % mere forurennet end ilt10. Kan bruges til alle slags operationer.
Egnet til idrætsudøvere på højt plan og folk med krævende fysisk
arbejde.

8: 10 % mere forurennet end ilt10. Kan bruges til mindre operationer. Ikke
egnet til narkoseoperationer. Kan bruges af folk med fysisk kræ-
vende arbejde. Kan bruges ved mindre krævende sportsaktiviteter.

-----Alle iltformer herunder må ikke bruges under operationer-----

7: 20 % mere forurennet end ilt10. Anbefales til hverdagsbrug for folk
med almindeligt krævende arbejde.

6: 30 % mere forurennet end ilt10. Kan bruges af folk med stillesiddende
arbejde eller i kortere perioder. Bivirkninger hos 1 ud af 10 personer.

5: 40 % mere forurennet end ilt10. Kan bruges i kortere perioder, men
ikke til hverdagsbrug. Kan bruges til heste og andre produktionsdyr,
der skal yde meget. Bivirkninger hos 4 ud af 10 mennesker.

----- Alle iltformer herunder må ikke bruges af mennesker -----

4: 50 % mere forurennet end ilt10. Kan bruges til de fleste dyr. Ikke egnet
til mennesker. Bivirkninger vil forekomme.

3: 60 % mere forurennet end ilt10. Kan bruges til dyr med en vægt under
10 kg. Ikke egnet til mennesker. Alvorlige bivirkninger vil forekomme.

2: 70 % mere forurennet end ilt10. Egnet til dyr under 5 kg. Uegnet til
mennesker. Dødelig forgiftning kan indtræffe.

1: 80 % mere forurennet end ilt10. Egnet til dyr under 5 kg. Uegnet til
mennesker. Vil medføre forgiftning og død.

Vi er her netop for at købe ilt til mor. Hun har været indlagt i snart et år nu. Og fordi hun har været her så længe, slipper vi for at skulle skifte hendes iltbeholder hver anden dag. I stedet har vi tegnet et abonnement hos klinikken. Men det skal betales forud hver uge.

Receptionisten kender os. Hun sender os det samme lille smil hver gang. Det er ikke ofte, at folk hernede betaler for deres indlagte pårørende så længe. Og al fornuft i mig fortæller også, at det er en dårlig forretning. Men når det gælder mor, kan jeg ikke være fornuftig.

”Skal det være ilt6, som det plejer?” spørger hun.

Jeg skæver hen mod automaten.

”Nej, kun ilt5 denne gang,” siger jeg.

Hendes bryn trækker sig sammen. ”Altså, vi anbefaler kun ilt5 til kortere brug.”

Jeg bider mig i læben. Liam og jeg har levet af ilt5 i månedsvis. Ligesom mange andre fattige. Men her på klinikken er det dem, der bestemmer.

”Det er kun denne ene uge,” bønfalder jeg. ”Så skifter vi tilbage.”

Hun stopper protesterne. Måske fordi hun godt ved, at hvis hun siger nej, så mister hun nogle af deres bedste kunder. Og at det ikke handler om manglende vilje fra vores side, men om penge. Rådet, der leder byen, udstikker regler for, at folk skal købe ilt af en bestemt

kvalitet. Men der er mange, der ikke kan overholde det. Hvis valget står mellem dårlig ilt eller ingen ilt, så giver svaret sig selv.

Hun giver mig en kvittering.

”Vi skal nok sørge for jeres mor den næste uge.”

”Tak,” mumler jeg.

Så går vi ned ad gangen og finder mors stue. Hun ligger næsten for enden. En tyk slange løber fra hendes mund ned i hendes lunger og sørger for, at hun kan trække vejret. Respiratoren gør, at hun ikke kan tale, men når hun er vågen og frisk, kan hun skrive små beskeder. Og så er det næsten som at have en samtale. Ofte sover hun dog, når vi kommer. Men ikke i dag.

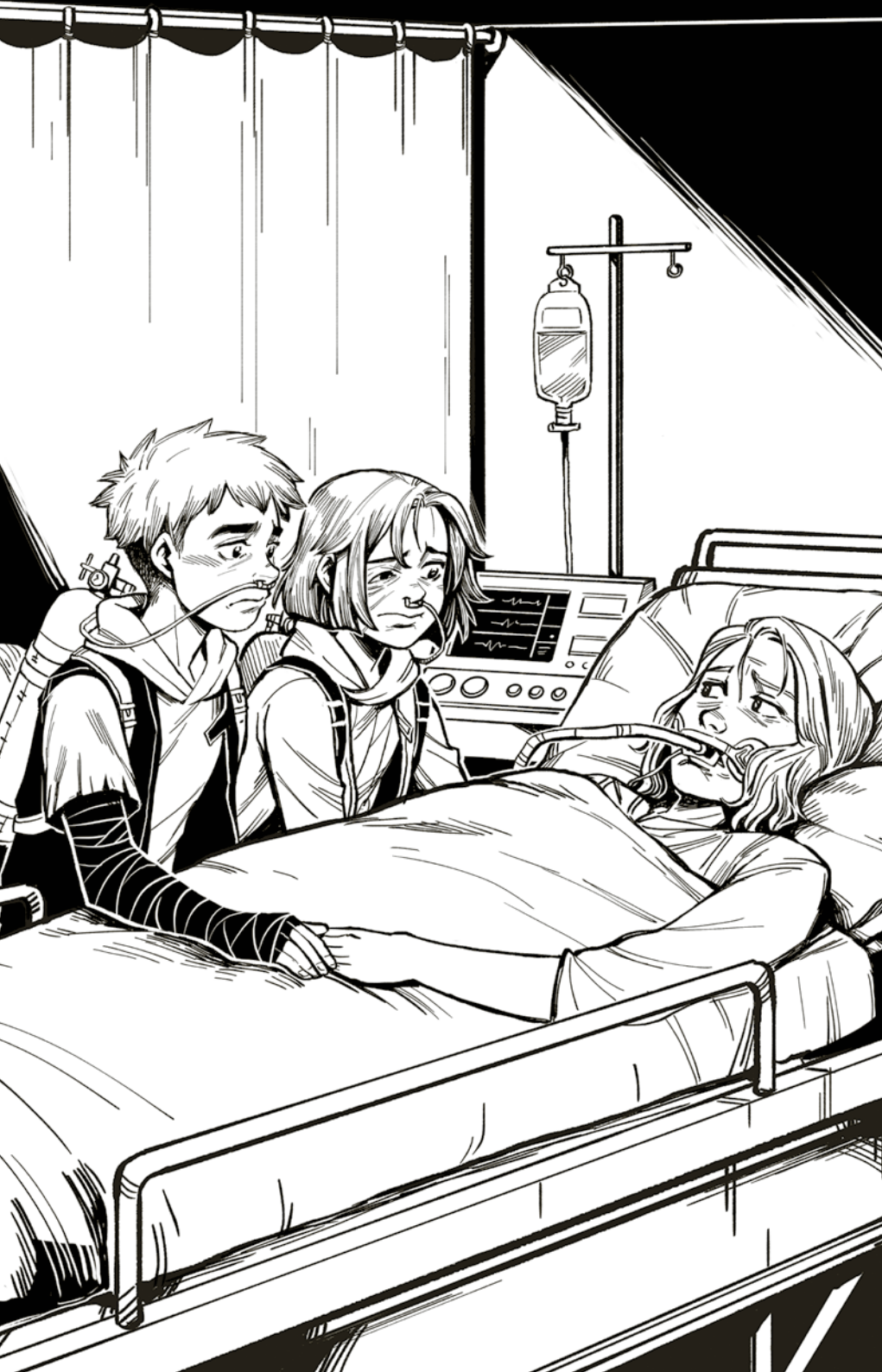
”Hej, mor,” hvisker jeg, da hendes øjne glider op. Jeg sætter mig på stolen ved hendes seng og tager hendes hånd. Hun giver min hånd et lille klem.

Jeg ser på Liam. Vi plejer altid at fortælle mor, hvad vi laver, men i dag er der ikke meget positivt at fortælle.

”Det regner i dag,” siger jeg. ”Platformene er helt våde og glatte.”

”Der var travlt på jobbørsen,” siger Liam. ”Det lader til, at de rige er ved at bygge nyt på de højere planer.”

Mor løfter hånden og peger på Liam og mig.

”Nej, vi blev ikke hyret i dag,” siger Liam. ”Men det gør vi i morgen.”

Jeg kan se en flakken i mors blik og prøver at tvinge et smil frem.

”Ja, vi får helt sikkert noget i morgen,” siger jeg. ”Men pengene er lidt små lige nu, så vi har været nødt til at sætte dig ned på ilt5. Hvis du pludselig får hovedpine eller kvalme eller bliver svimmel, er det derfor,” siger jeg.

Mor peger hen på tavlen, der ligger på bordet. Jeg finder et stykke kridt til hende. Med langsomme bevægelser skriver hun:

Tænk ikke på mig. Pas på jer selv.

Liam ser hendes besked. ”Vi skal nok klare os,” siger han og smiler. ”Du skal ikke være bekymret.”

Så rejser han sig. Og det samme gør jeg.

”Vi ses, mor,” siger jeg og kysser hende på kinden. Så går vi derfra.

Jeg har en knugende fornemmelse i maven af, at vi har lovet for meget. Ligesom dengang efter ulykken, hvor vi lovede, at vi hurtigt kunne spare sammen til de kunstige lunger. Det er snart et år siden, og vi har aldrig været længere væk fra at indfri det løfte ...